

Op fra Dybet

Roman af

Frances Burnett.

Paa Danst ved P. Skovsgy.

(Fortsat.)

En Skabning, der var endnu mere hjælpede end hun, som dog ikke kunde ernære sig selv? Dette Barn gav højt Stolt for alt. Maaske havde han iforladt hende, hvis det ikke var kommet til Verden. Den Aften, da Joan bræg dem hjem til sig, havde denne forstet i Barnet og besøgte Lise at lægge sittende ved taget Barnet paa sit Stol og da Lise havde sat til en Stund, i hun brædt ud i en hulkende Graad paa sine senne kramlet hen til Joan havde skjult sit Hoved i Veninde Stjol.

"Jeg kan ikke tale at se det," udbræn, "at, hvorfor stude det sode?"

Dagen for Juleaften.

Det sneer! raaede lille Ellen glad, sprang ned af Stolen ved Binduet og løb ind i Spisesstuuen til Moderen, der stod og tog sin Kaabe paa.

Bare det ikke bliver alt for stemt; tuft paa, vi have mange Gredner, lille Ellen!

Det er netop yndigt, at det sneer. Moer, du har selv sagt, at det var ikke rigtig Jul, uden at den kom Sne, og huk, hvad der staar i "Peters Jul": "Nu falder Julesneen hvid, og nu maa Julen komme." Ja, se, nu sneer det "Skomagerdrenge"! Se bare hvor de mydre ned.

En halv Time senere holdt Snevejet op, og Ellen vandrede glad ved sin Moders Side ind til Byen. Hvor havde en stor Tasse paa Armen, og Moderen havde en lang "Dosmesfædel" med. Der var Larm; der var Støj; der var Raaben og Etigen, saa Ellen blev helt fortumlet, og da de kom i Bimmerskaftet), hvor Gaden sneører ind, og hvor det var, som om Omnibusserne skulde knuse Folk, saa int hørte de op mod Fortoet, som der en Karl med Pakker og bumsejde saadan Ellen, at hun ængstelig klemte sig op til sin Moder. — Det stulde hedde Bimmerskaftet i Stedet for Bimmerskaftet, lille Mo'er; synes du ikke? Nu lettede det noget, thi nu var de ved Kirken, og nu paa Amagertorv.

— Nej se, Mo'er! Se her, Dukker! Ja, her maatte pustes lidt, og Ellen sette sig paa Hug nede ved Binduet for bedre at se alle de nydelige Dukker, der var saa elegante, at de fikket kom lige fra Paris, mente Ellen. Moderen trodtempelig i hende, fordi hun sad i den kolde Sne.

— Kom saa, Elleno' er!

Ja, men aa! Se her, Mo'er! Se den lokale lille Dukke der; den koste kun 50 Øre; aa, vil du forære mig den til Julen?

— Nej, min Ven; jeg har allerede kjøbt den Gave, du skal have, og du ved, at jeg har saa mange at give til, saa I faa tun en Gave hver.

— Maa jeg kjøbe den for mine Karakterpenge?

— Nej! Du har jo desuden to lignende i din Dukkesfestue.

— Ja, men den kunde komme og besøge dem, og saa kunde jeg dække Bord for dem og rigtig lege med dem. Maa jeg, lille Mo'er, naa hvad?

— Nej, du skal bruge dine Penge til andre Ting og faa Legetøj nok, lille Elsen.

— Hvad er det, Ellen tigger saadan om? Lad mig nu høre det. Det var Onkel Anton, som kom bag paa dem, og som nu fik hele Letkien for fra om Onkel og Agnet.

— Ja, det er nu fuldkommen rigtigt af Mo'er at nægte dig den Dukke, lille Ellen; Mo'er kan kun give en Gave til hver; ellers gaar hun jo fallit, men Onkel har da Lov til at give sin lille Gubatter en Julegave, og Mo'er venter nok lidt her oppe, medens vi to vælge en lille Dukke.

Og nu trivedes Ellen nok saa forsigtig, ganske henrykt, ned ad de glatte snebelagte Trin, ned i den dybe Kjælder, der ugenavnt kunde falde et Dukkehjem, saa fuld var der til høje og venstre af Dukker.

Megnet omhyggelig undersøgte nu Elsen de fremlogte Dukker; hun vilde finde en med et godt dyrk i Ansigtet. Saalægde hun da en, sit den indhøst i rødt Papir og lagt glod op til sin Moder, der sad og trampede uataalmodig i den høje Stake for at holde Fodderne varme.

— Gavel, saade Onkel! Hundrede Tusind Tøl for Dukken! Du tan nu jeg skal legge med den i Julen! Gavel og Glædelig Jul! — Gavel. — Gavel.

To drapper langt henne sad der en lille, ind Pige med Stue paa en Kurv med Blad paa Skolet.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun sagde glad:

— Mange, mange Tak og en glædelig Jul!

— Hun havde et godt Ansigt! synes du ikke, lille Mo'er? sagde Ellen.

— Jo, et yndigt, frontt Ansigt, og saa saa hun saa artig og god ud; hun har sikkert er vært Hjem og gode Forældre.

Det var en mageløs Glæde for Ellen at træve om i alle de Butikker og se alt det dejlige Legetøj; hun synes, at hun aldrig kunde blive travt deraf; men det synes hendes Moder, og da de en Time senere efter stod paa Amagertorv, beslæsede med Pakker og Poser, sagde hun:

— Nu vente vi her, lille Ellen, til Omnibussen kommer, saa kører vi lige hjem til vor Dør, og saa komme vi ogsaa for hjem; vi have meget at gøre endnu; husk, at vi skulle bage Smaalaagter.

— Og klippe Ræt og binde Baand om Akbler og Higen og klippe mange andre Ting! Jo, jeg husker det nok, lille Mo'er; jeg glæder mig saa voldsomt. Men maa jeg nu se paa Dukker, til Omnibussen kommer?

Hun trækkede forsigtig over og satte sig paa Stig ved Binduet for atter at nyde det dejlige Syn. Der sad allerede en lille Pige og liggede; Ellen saa paa hende; det var den lille Pige med Glasene, som hun dog alle havde folgt; thi kurven var tom.

— Er det ikke yndige Dukker? begyndte Ellen.

— Jo.

— Du har jo 50 Øre, saa kan du jo kjøbe dig saadan en i lyserød Kjole; den koste kun 50 Øre og har rigtige smaa Krøller og Glassjne. Saan kan du haengge den paa dit Juletræ.

— Nej, jeg vil ikke bruge af Pengene, fordi Dukker har været syg i tre Uger, og saa trænger Moder til hør Øre, som Povl og jeg kan bringe hjem.

— Hvem er Povl?

— Min Broder, og han har følgtslag og Sprællemænd og tjent en hel Krone, for der var en god Herre, som gav ham 10 Øre, saa nu kan Moder hjælpe endfæsteg, som hun saa gjerne vil, og saa vi tilfænges med en Mandel i, og den, der faar den, faar en Bolle, og saa spiller Ha'er Lotteri med os, for nu er han ræst igjen, og saa løser han i de røde Blade, vi faa henne i Bethessa om Sonneden. Ha'er siger at vi have saa godt at have paa dem; vi kunne lære meget derved. Saan faa vi Te med Bolle til, og anden Juledag skulle vi have Juletræ i Stolen, og det er et vildt Juletræ, saa højt, aa, saa højt! og saa smukt er det. I Førgaardet sit jeg en hel ny Dragt, en smukke Kjole, Klolle, Strømper, Underkjøl, det skal jeg have paa; det var fra en Forening, og Moder blev saa glad derved; saa vi faa en god Jul; men nu maa jeg synke mig hjem til Mo'er, og den lille Pige rejste sig op.

— Har du ingen Dukker? spurgte Ellen.

— Jo, en; men den har lille Bro' er revet Hovedet af, saa den duer ikke mere.

Ellen stod og saa meget dybfindig ud paa hende; saa lagde hun pludselig en lille Pakke, indhøst i rødt Papir, aed i hendes tomme Kurv.

— Den skal du have i Julegave fra mig. Hvad hedder du?

— Anna!

— Anna, Anna! Den skal du have, men du maa lave mig ikke at lække Pakken op, for du kommer hjem. Lov mig det! Og nu farvel, Anna! Glædelig Jul! Der er Omnibusen.

— Ja, men den kunde komme og besøge dem, og saa kunde jeg dække Bord for dem og rigtig lege med dem. Maa jeg, lille Mo'er, naa hvad?

— Nej, du skal bruge dine Penge til andre Ting og faa Legetøj nok, lille Elsen.

— Hvad er det, Ellen tigger saadan om? Lad mig nu høre det. Det var Onkel Anton, som kom bag paa dem, og som nu fik hele Letkien for fra om Onkel og Agnet.

— Ja, det er nu fuldkommen rigtigt af Mo'er at nægte dig den Dukke, lille Ellen; Mo'er kan kun give en Gave til hver; ellers gaar hun jo fallit, men Onkel har da Lov til at give sin lille Gubatter en Julegave, og Mo'er venter nok lidt her oppe, medens vi to vælge en lille Dukke.

Og nu trivedes Ellen nok saa forsigtig, ganske henrykt, ned ad de glatte snebelagte Trin, ned i den dybe Kjælder, der ugenavnt kunde falde et Dukkehjem, saa fuld var der til høje og venstre af Dukker.

Megnet omhyggelig undersøgte nu Elsen de fremlogte Dukker; hun vilde finde en med et godt dyrk i Ansigtet. Saalægde hun da en, sit den indhøst i rødt Papir og lagt glod op til sin Moder, der sad og trampede uataalmodig i den høje Stake for at holde Fodderne varme.

— Gavel, saade Onkel! Hundrede Tusind Tøl for Dukken! Du tan nu jeg skal legge med den i Julen! Gavel og Glædelig Jul! — Gavel. — Gavel.

To drapper langt henne sad der en lille, ind Pige med Stue paa en Kurv med Blad paa Skolet.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun sagde glad:

— Mange, mange Tak og en glædelig Jul!

— Hun havde et godt Ansigt! synes du ikke, lille Mo'er? sagde Ellen.

— Jo, et yndigt, frontt Ansigt, og saa saa hun saa artig og god ud; hun har sikkert er vært Hjem og gode Forældre.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun sagde glad:

— Mange, mange Tak og en glædelig Jul!

— Hun havde et godt Ansigt! synes du ikke, lille Mo'er? sagde Ellen.

— Jo, et yndigt, frontt Ansigt, og saa saa hun saa artig og god ud; hun har sikkert er vært Hjem og gode Forældre.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun sagde glad:

— Mange, mange Tak og en glædelig Jul!

— Hun havde et godt Ansigt! synes du ikke, lille Mo'er? sagde Ellen.

— Jo, et yndigt, frontt Ansigt, og saa saa hun saa artig og god ud; hun har sikkert er vært Hjem og gode Forældre.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun sagde glad:

— Mange, mange Tak og en glædelig Jul!

— Hun havde et godt Ansigt! synes du ikke, lille Mo'er? sagde Ellen.

— Jo, et yndigt, frontt Ansigt, og saa saa hun saa artig og god ud; hun har sikkert er vært Hjem og gode Forældre.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun sagde glad:

— Mange, mange Tak og en glædelig Jul!

— Hun havde et godt Ansigt! synes du ikke, lille Mo'er? sagde Ellen.

— Jo, et yndigt, frontt Ansigt, og saa saa hun saa artig og god ud; hun har sikkert er vært Hjem og gode Forældre.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun sagde glad:

— Mange, mange Tak og en glædelig Jul!

— Hun havde et godt Ansigt! synes du ikke, lille Mo'er? sagde Ellen.

— Jo, et yndigt, frontt Ansigt, og saa saa hun saa artig og god ud; hun har sikkert er vært Hjem og gode Forældre.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun sagde glad:

— Mange, mange Tak og en glædelig Jul!

— Hun havde et godt Ansigt! synes du ikke, lille Mo'er? sagde Ellen.

— Jo, et yndigt, frontt Ansigt, og saa saa hun saa artig og god ud; hun har sikkert er vært Hjem og gode Forældre.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun sagde glad:

— Mange, mange Tak og en glædelig Jul!

— Hun havde et godt Ansigt! synes du ikke, lille Mo'er? sagde Ellen.

— Jo, et yndigt, frontt Ansigt, og saa saa hun saa artig og god ud; hun har sikkert er vært Hjem og gode Forældre.

Hun rakte nogle op imod Ellen og hendes Moder, der ogsaa havde følsflægt til deres Juletræ og gav hende 50 Øre; men da Barnet vilde give Penge tilbage, sagde Fruen: — Dem maa du selv beholde, min Ven; det er min Julegave til dig.

Et mildt strømende Smil opklarede det lille, sorte Ansigt, og hun